« բայց մովսիսական օրէնքն՝ հրաման չտայ
« ուտել. յետոյ, Քրիստոսի Աստուծոյ մերոյ՝
« Հրէայքն նախանձու՝ խոզու ողկաւատակէն
« լեղի և քացախ արբուցին ի վերայ խաչին,
« վասն այն զի հեթանոսքն խոզ ուտէին և
« Հրէայքն բաժանէին ի նոցա կերակրոյն.
« վասն այն առաքեալքն օրհնեցին և մեզ
« հրամայեցին ուտել, որ բաժանին Հրէայքն
« ի մեզանէ »:

Վերջին ի չորքոտանեաց յԱբրահամէ ստո֊
րագրելոց է Աքիս, զոր նա գ տառիւ գրէ
միշտ. «Ագիս, Արապի՝ իպնիարս, Թուրքերէն՝
« Կէլինճիք. Մկան հակառակ է. թէ որսայ՝
« զարիւնն ծծէ, և զմիսն չի ուտէ. բնութիւն՝
« ժողովող է. թէ ոսկի կամ արծաթ գտանէ,
« գողանայ, երթայ իւրեն խաղինա (գանձ)
« շինէ. թէ զարկնիս կամ նեղանայ ի քէնէ,
« ոխ կու պահէ, գայ և զհալալ կորատէ.
« և թէ հնար գտանէ՝ ոտքդ և այլ անդամքդ
« կու խածատէ. և թէ հարկիք արիր, եր֊
« թայ ոսկի կամ սպիտակ (արծաթ դրամ)
« գտանէ՝ գողանայ, և մի մի քեզ մօտ բերէ.
« թէ յառաջմէ գտեր էր և խաղինա էր շի֊
« ներ իւրեն, անտի կու կրէ և քեզ բերէ:
« Ամօթ անմտաց Եգիպտացոցն, որ ի ժա֊
« մանակս փարաւոնի՝ կուզս և աքիս պաշ֊
« տուած պաշտէին, պատճառն այն էր, որ
« մուկն շատ էր այն աշխարհն, և չի կա֊
« րէին հանգիստ հաց ուտել. երթեալ աղխ
« և կուզս բերէին և ի բաց թողուին, որ
« երթեալ աճեն և զմուկն որսասցեն և
« սատակեսցեն. վասն այն ի կերպարանս
« (նոցա) կուռք էին շինել և պաշտէին »: —
Աքիսին օգտին համար գրէ ի լուսանցս
գրոցն. «Թէ աքիսին միսն՝ ցաւած ականջին
« վրայ դնեն, ականն ելանէ »:

Ի բաժնի չորքոտանեաց մոռնալով յիշել՝
ի վերջ թռչնոց ստորագրութեան աւելցուցեր
է Աբրահամ և զՄիեղջերու, զոր ինքն գրէ
« Միեղջուր. Թուրքերէն Քէրքէրտան. հզօր
« և յուժով չորքոտանի է, որ զփիղն ի գլուխն
« կու վերցընէ. փիղն կու մեռնի, և չի կարէր
« ի գլխուն (վայր ընկնիլ), և այնպէս կու
« հոտի, և սկսանի եղն փիլին՝ ի աչքն իջա֊
« նել միեղջիւրին, և այնպէս կուրանայ, նայ
« այլ այնպէս մեռանի: Եւ կայ միեղջիւր
« մի այլ՝ որ փոքրիկ է. և կայ աշխարհ մի՝
« որ դառն է ջուրն, և չի կարեն կենդանիքն
« խմել. ժողովին յեզր ջրոյն և հային,
« մինչև գայ միեղջիւրն և զեղջիւրն առաջ
« ձգէ ի ջուրն, և ինքն խմէ առաջ, և ապա
« այլ կենդանիքն թափին ի ջուրն և խմեն.
« զի հրամանաւն Աստուծոյ քաղցրանայ
« ջուրն »:

Գ. Երկրորդ բաժին կենդանեաց, այսինքն
թռչնոց է. և միայն սռնոց համար, յառաջա֊
բան մի գրած է Աբրահամ, այսպէս. «Սկիզբն
արարացուք ի յօդային թռչնոց և հաւուց, ըղ֊
բնութիւն և զգնացս նոցա, և զթռչիլն նոցա,
զօգուտն և զենն, և այլ որպիսութիւն նոցա,
կամ զկերպարանքն նոցա: Այն որ վիզն
երկայն է՝ ոտքն այլ երկայն է, յուժով
կու թռչին: Եւ թռչուն որ ոտքն կարճ
լինի՝ յուժով չի կարեր թռչիլ. որպէս
մարդս՝ թէ ձեռքն չի լինէր՝ չէր կարեր
վազել: Թռչուն կայ որ կերպարանքն ազւոր
է տեսութեամբ, որպէս զհաւն Սիրամարգ,
և որպէս զՊեղպեղ՝ որ Տուտի ասեն (Թութակ):
Թռչուն կայ որ ձայնն անուշ է, որպէս
զԲլպուլ և որպէս զՏատրակ կամ զՍեւ հաւ.
կամ բարձրաթռիչ, որպէս զԼեռան հաւուկն՝
որ Պայիր գուշի ասեն. և այլ ցեղ մի կայ
որ Պօղմաքլի պաքալ ասեն. և այլ ցեղ
մանր թռչունք՝ որ անուշ ձայն ունին. որպէս,
Սագա և որպէս Խապինոս, և որպէս զՖի֊
լորեայ, կամ որպէս Խուքէթի և որպէս Սը֊
ղրոճըքն. և այլ բազում անուշաձայն հաւք,
զոր թիւն արարիչն նոցա միայն գիտէ:

Եւ են այլ ազգ հաւքն (որ) գէշակերք են.
որպէս զՍեւ Ագռաւն և Ճայէկն և Վարխճ֊
նակն և Բազան և Շահինն և Պալապանն,
և Սեւ հաւն՝ զոր Տաւշանճիլ ասեն, և այլ
սոյնպիսիքն, զոր թիւ նոցա արարիչն միայն
գիտէ: Եւ այլ թռչունք կան որ ի տունս կու
պահեն և շուտով ընդելանան հետ մարդոյն.
որպէս Խօսողն, որ է Ագլո? (Աքաղաղ), զոր
Խորոզ ասեն. և Հաւն՝ որ է էգն. և որպէս
Ագաւնին և Բադն և Սագն, և այլ սոյն պի֊
սիքն, զոր թիւն նոցա արարիչն միայն գիտէ:
— Հաւ կայ որ միս կու կերցընեն, և հաւ
կայ որ զմիսն կ'ուտեն: Նոյնպէս և ազգս
մարդկան, մարդ կայ՝ որ հարկ անես և